

derarit, ad internecionem deletos & nullos in semen relictos somniabimus? ut advenis è Scythia, aut Thracia locum præberent. Tantum abest, ut ego hoc credam, licet Beda ex aliorum relatione scripserit; ut potius affirmarim, illos ita actos fuisse, ut solum neque alere, neque capere potuisset, & proinde coactos Romanam provinciam inundare, & quasi obruere, quod postea, cum Scoti advenissent, factum novimus. Sed quia Beda scripsit, ut alii illo tempore *perhibuerunt*, nonnullos è Scandia, quæ olim ut universa septentrionalis plaga Scythia dicta, per insulas continua serie coherentes ad Britannos illos Septentrionales accessisse facile adducar ut credam.

Ne quis tamen probabili mendacio me fidem accommodare opinetur: quod Picti ipsi Britanni fuerint, videor probare posse ex Pictorum moribus, nomine, & sermone, quibus optime cum Britannis convenisse videbimus.

Mores.

Vt vero inter alia omittam, quod nec Picti, ut prodit Beda, nec Britanni, ut scribit Tacitus, sexum in imperiis discreverint, aut fœminas à sceptris excluderint: ritus ille pingendi, & coloribus se oblinendi utrique genti communis erat. De Britannis jam antea docuimus, de Pictis pro nobis docet Claudianus, qui canit,

Nec falso nomine Pictos

Edomuit. Et alibi. ferroque notatas

Perlegit exanimis Picto moriente figuras.

Nomen.

Nec minus diserte Isidorus: *Non abest genti Pictorum nomen à corpore, quod minutis opifex acus punctis, expressos nativi graminis succos includit, ut has ad sui specimen cicatrices ferat pictis artubus maculosa nobilitas.* Iam existimabimusne hos Pictos, Germanos fuisse, qui hoc pingendi more nunquam sunt usi, aut Agathyrsos Thraciæ tanto spatio diffitos? vel potius ipsos Britannos, cum in eadem ipsi fuerint insula, & eundem pingendi morem retinuerint.

Nec alio nomine quam Britanni antiquis scriptoribus, Dioni, Herodiano, Vopisco, &c. vocantur barbari illi, qui tamdiu tantis incurfibus ex sylva Caledonia, & ultima illa Septentrionali ora Romanos exercuerunt. Tacitus item qui bella fœderis sui Agricola in hac extrema Britannia parte plene describit, incolas non alio nomine quam *Britannos*, & è *Caledonia Britannos* appellat, cum tamen Pictos novos advenas decem ante annos huc advenisse scriptores recentiores nostri prodiderint, (quod notes velim) quandoquidem Tacitus illo ævo hos plane ignoraverit. Nec Imperatores illi Romani qui res fœliciter contra eos gesserunt, Commodus scilicet, Severus, Bassianus & Geta ejus filii BRITANNICI agnomen sibi assumpsissent, cum hos devicissent, nisi Britanni fuissent. Certe si Romani quibus omne ignotum pro magnifico fuit, diversam aliquam à Britannis gentem & prius ignotam debellassent, sive illi Picti, sive Scoti dicti fuissent, PICTICI vel SCOTICI titulos in nummis & inscriptionibus proculdubio præ se tulissent. Tacitus ex rutilis comis, & magnis artubus eorum originem è Germania conjectat, statim tamen verius ad cœli positionem quæ corporibus dathabitum refert. Vnde & Vitruvius. *Sub Septentrionibus nutriuntur gentes immanibus corpori-*

bus, colore fusco, directo capillo & rufo. Caledones, item qui sine controversia erant Britanni, eandem cum Pictis fuisse gentem quodammodo innuit Panegyricus, cum scribit, *Caledonum, aliorumque Pictorum sylvas*, &c. quasi etiam Caledones non alii, quam Picti fuissent. Illosque Caledonios fuisse natione Britannos Martialis innuit in illo versu.

Quinte Caledonios Ovidi visure Britannos,

Ausonius item, simulque eos depictos docet, dum viridi musco glarea distincto eorum colorem sic assimilat:

—viridem distinguit glarea muscum;

Tota Caledoniis talis pictura Britannis.

Cæterum ut hi longo jam tempore, non alio quam Britannorum nomine innotuerunt, idque à depictis corporibus: sic postea circa tempora Maximiani & Dioclesiani (nec antea Pictorum nomen apud scriptores occurrit) cum Britannia tam diu provincia fuisset, ut incolæ provincialem Latinam imbibissent, PICTI, ut videtur, dici cœperunt, ad distinctionem eorum, qui fœcii Romanorum erant, Britannique dicebantur. Et unde Picti dicerentur? nisi quod se depingerent. Si quis vero sit, qui non credat Britannos nostros linguam Latinam provincialem usurpasse, ne ille noverit, quantopere Romani laborarint, ut Provinciæ loquerentur Latine, nec viderit quanta vis Latinarum dictionum in Britannicam linguam irreperit, ut Taciti auctoritatem non urgeam, qui scribit Britannos Domitiani tempore, Latinæ linguæ eloquentiam concupiisse. Quantum vero ad Pictorum nomen attingit, hunc scrupulum Flavii Vegetii auctoritas facile eximat, qui quodammodo demonstrat Britannos hoc vocabulo *Picta* eodem plane sensu, quo Latini, pro re colorata usos fuisse. Britannos enim scribit vocasse scaphas illas exploratorias, PICTAS, quarum vela & funes Veneto colore erant intincta, & quarum nautæ, & milites Venetam vestem induti erant. Certe si naves ob vela Veneto colore infecta PICTAS vocarint Britanni, quid impedit, quo minus populum variis coloribus depictum & inprimis Veneto (is enim glastinus est è glasto) PICTOS appellaverint.

Lib. 4. c. 37.

Huc etiam facit quod Picti boreales, quos verbo & exemplo ad Christum perduxit S. Columbanus, in vetustis Anglorum annalibus *Brittas* *Peohtas*, quasi *Britanni Picti*, nominantur.

Ex lingua quo minus pluribus argumentemur in causa est, quod Picticæ linguæ vix verbulum ex authoribus colligi possit: eandem tamen cum Britannica fuisse videtur. Beda scripsit, vallum incipere in loco, qui Pictorum sermone *Penuabel* appellatur, & *Pengwal* Britannis *Caput*, sive *Principium valli* expresse significat. Toto etiam illo insulæ tractu, quem Picti diutissime tenuerunt (erat ea pars Scotiæ Orientalis) plurimorum locorum nomina originem Britannicam sapiunt, ut *Morria*, *Marnia*, quod regiones sint maritimæ, à *Mor* Britannico. *Aberden*, *Aberlothnet*, *Aberdore*, *Aberneith*, id est *Ostium Deni*, *Lothnetti*, *Dori*, *Neithi*; ab *Aber* quod Britannis fluminis ostium denotat. *Strathbolgy*, *Strathdee*, *Strathearn*, id est *Vallis Bolgy*, *Dee*, & *Earne*, à *Strath*, quod Britannice vallis est.

Lingua Pictorum.

Ipsa